

Forfatter: Clausen, Johannes Carl Emil

Titel: BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1857-10-16)

Citation: Clausen, Johannes Carl Emil: "BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1857-10-16)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 39. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000016.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*J. Clausen til Vilh. Beck.
Stege 16. Oktober 1857.*

Hjertelig og dybtfølt Tak, kjære gode Ven! for dit og din Ninas Brev ¹⁾. I begge skrive med saa megen Varme og Kjærlighed til mig, lægge ved Eders Lykønskning og Glæde over min Lykke saa meget sandt og oprigtigt Venskab for Dagen, at jeg rørt maa bekjende, at I ere altfor gode mod mig; jeg er absolut uværdig til al den Kjærlighed og Venlighed, som vises mig. Give Gud, at jeg maa modtage den med en Taknemlighed, der hjælper mig fremad mod det bedre; thi sandelig intet vækker mig saaledes til indre Liv som Ønsket om at være saa god, som mine Venner fejlagtig antage mig at være. Ja kjæreste Ven! jeg er glad og lykkelig lige til Bunden af min Sjæl. Aldrig har jeg saaledes kunnet udgyde Glædestaarer og bedet til den gode Gud som i denne Tid. En Fred, som jeg har nydt i denne Tid, har jeg aldrig ejet; det var mig ofte, som stod den kjærlige Fader hos mig og talte til mig: hvorfor har Du ængstet dig, hvorfor klaget? Har jeg ikke været god imod Dig?
— —

En lille Tanke af Sophie vil jeg fortælle Dig; Du vil ikke smile over den, men maaske finde den smuk: en gammel Kvinde i Tersløse har aabnet mit Øre for det højtidelige, andagtsfulde, naar Bedeslagene efter Klokkeringningen tone ud i den stille Aften; hun sender altid, naar hun hører disse Slag, en stille Bøn til den gode Gud. Siden den Tid, hun fortalte mig det, har jeg gjort det samme og været glad derved. Jeg fortalte dette til Sophie, som meddelte mig, at hun, da hun var paa Landet, havde gjort det samme. Og nu kommer da hendes lille Tanke; naar hun mangan Aften, naar hun hørte Bedeslagene, syntes sig kold og for verdslig til ret s. 40 at kunne eller turde bede til Gud, da lyttede hun dog saa gjerne til Slagene; thi »det syntes hende, som om de bad for hende hos den kjære Gud, da hun ikke selv kunde«. — —

Sophie har bestemt forbudt mig at læse om (var det ikke fornuftigt? Jo! det maa det jo være; thi Du havde jo forbudt mig det samme).

I Aviserne læser jeg om din Bedstefaders ¹⁾ Død. Den gamle Oldings Død maa jo fremkalde en blid vemodig Sorg for hans Børn og Nærpaarørende og ikke hin bittre Sorg, der fremkaldes, naar en Sjæl kaldes bort, efter Verdens Mening, før Tiden. Jeg kommer til at tænke paa Plougs Digt over Aagaard ²⁾: »Naar Stormen fælder den gamle Eg, der længe luded mod Jorden«; da er Sagen en anden, end naar den friske ranke Bøg sprintres af Lynet. Og han den Gamle var jo ret en gammel Eg, der »længe ydede de Yngre Ly«. — Din gode Moder har jeg ofte tænkt paa; hun har vist med megen Vemod modtaget Efterretningen om hans Død. Forunderligt, at Fader og Barn begge kunde efter Naturens Orden tænke paa og forberede sig til at sige Verden Farvel. Jeg mener — vel er din Moder ikke saa gammel; du kan maaske have hende hos dig mange Aar; men naar 50 er oversteget, begynder det dog at hælde mod Aften ³⁾.

— — Endnu eet maa jeg fortælle Dig: Pastor Viborg ⁴⁾, som er Faders Eftermand ⁵⁾, er efter to Dages Samtale at dømmе, jeg havde med ham, en energisk og dygtig Præst; vi talte næsten udelukkende om geistlige s. 41 Sager (sjældent, at ældre Præster gide det — mirable dictu!); det interesserede og glædede mig meget at høre, at der er et ganske andet Liv ej alene i Menighederne men formentlig ogsaa i Præsterne i Jylland end her. Viborg spurgte mig nøje ud om Bogø; jeg skjulte ikke Sandheden; jeg søgte at berede ham paa, at han skulde arbejde i Jord fuld af Ukrudt. Dog jeg kommer for langt fra, hvad jeg vilde fortælle Dig; en anden Gang lidt mere om Viborg. Han sagde, han fordrede absolut Skriftemaal om Lørdagen og vilde sætte dette igjennem trods al Modstand. Nyttен og Rigtigheden heraf er altfor indlysende til, at den behøver at paavises. Den Indvending, at det er tidsspildende for Menigheden og forbunden med ydre Vanskelighed, er upassende i Forhold til det Gode, der opnaaes; thi sig mig: Hvad skal man sige om en Kristen, der ikke vil offre en Lørdag Eftermiddag paa at berede sig paa at æde sin Frelsers Legeme og Blod? Imidlertid bør Skriftemaalet ske henad Eftermiddagen; sker det om Formiddagen, kommer der saa let verdslige Beskjæftigelser, ja maaske Arbejde ind imellem Skriftemaalet og Altergangen. — Viborg katekiserer Ældre og Yngre ved Skriftemaalet, særlig over Sakramentet, fordi, som han med Rette bemærkede, der hersker stor Uvidenhed, Vantro og Overtro angaaende Nadveren; dette kan man bedre raade Bod paa og imødegaa i Katekisationen; i alt Fald maa det støtte Skriftetalen meget. Viborg beraaber sig paa Luther som Autoritet.

Dog nu Farvel min kjære gode, ja bedste Ven! Gjentagen Tak til din gode Nina og Dig for Eders herlige Brev. Modtag en kjærlig Hilsen fra Eders altid taknemlige Ven

Johannes Clausen.